ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL CORDAY

ΑΠΑΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Ἡ δεσποινὶς Παυλίνα Σεσσαὶν πρὸς τὴ δεσποινίδα Φολὸρν τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας.

Ἀγαπημένη μου φίλη,

Μὲ θυμᾶσαι λιγάκι; Ἤμαστε συμμαθήτριες στὸ λύκειο τῆς κυρίας Γκαγιὸρ κι' ἐδιαβάζαμε μαζὶ ὅτον ἐπρόκειτο νὰ δώσουμε ἐξετάσεις. Πέρασε ὅμως τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε: πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οὔτε ξαναϊδωθήκαμε οὔτε ἀλλάξαμε κανένα γράμμα, ἢ μᾶλλον ὄχι, γιατὶ ἐγὼ σὲ ξανάϊδα καὶ σὲ κατεχειροκρότησα στὸ θέατρο.

Ἀλλὰ ἐσύ, ἔχεις σωριάσει τόσες ἄλλες ἀναμνήσεις πάνω ἀπ' τὴ δική μου στὸ διαστημα αὐτό. Τέλος, ψάξε στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς σου καὶ κύτταξε νὰ βρῆς λίγη ἀπὸ τὴν καλὴν ἐκείνη φιλία ποὺ μοῦδειχνες ἄλοτε· ἔχω τόσο μεγαλὴν ἀνάγκη!

Ἐκεῖνο ποὺ σκέπτομαι νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ εἶναι τόσο φρικτό, ὥστε δὲν τολμῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Φαντάσου πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ γράφω βλέπω πάντα τὸ πρόσωπο τῆς φίλης μου τῆς ἀλησμόνητης ποὺ θὰ διαβάτῃ, αὐτὴν τὴν ἐπιστολή μου,μὲ τὸ γλυκό της χαμόγελο γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦν ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι καὶ τὸ ὁποῖο ἐγὼ ἔχω γνωρίσει πρὶν ἀπ' αὐτούς. Ὡστόσο, διστάζω νὰ σοῦ φανερώσω τὴν ἀλήθεια. Νά : Εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τὸ μέλλο συνάδελφό σου τὸ Φαβὲρ ! Εἶχα ἀποφασίσει νὰ κρατήσω αὐτὸ τὸ μυστικὸ κρυμμένο στὰ κατάβαθα τῆς ὕπαρξίς μου, ἀλλὰ ἡ ἰδέα ὅτι ζῆς κοντά σου, τὸν βλέπεις, τοῦ μιλᾶς, μὲ παρακινεῖ νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Πιστεύω ὅτι μπορεῖς, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον στὸν κόσμο, νὰ μὲ καταλάβῃς καὶ νὰ μὲ δικαιολογήσεις.

Κι' ἔκεινα αὐτὴ ἡ τρέλλα μου εἶναι τόσο ἀλλόκοτη ποὺ δὲ μοῦ φαίνεται ἔνοχη.

Θὰ ἤθελα νὰ τὸν γνωρίσω ἀπὸ κοντά, ν' ἀκούσω λόγια ποὺ νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα του, νὰ τὸν ἰδῶ νὰ ἐκφράζεται μὲ φυσικὲς χειρονομίες.

Σκέψου, πῶς οὔτε στοὺς γονεῖς μου δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω γι' αὐτόν, φοβᾶμαι μήπως ἀνακαλύψουν τὸ μυστικό μου ἀπὸ τὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς μου

Πόσα χρόνια μπορεῖ νἆαι ; Σαραντα πέντε, δὲν εἶναι ἔτσι ; Καὶ πόσο ὥμορφος εἶναι ! Ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπῶ σ' αὐτὸν εἶναι ἡ γεροσύνη του, ἡ σοβαρεινὴ καὶ βαρειὰ φωνὴ του καὶ τὸ παρουσιαστικό του ποὺ τὸν ξεχωρίζει ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους θεατρίνους, τοὺς καμπούρηδες καὶ κακομοίρηδες. Ἀγαπῶ τὰ κυκνά του μαλλιὰ μὲ τὸ μοναδικὸ ἐλαφρὸ γκρίζ του χρῶμα, ποὺ τοῦ δίνουν τόση ἐκφραστικότητα στὸ ροδοκόκκινο πρόσωπο του.

Ἤθελα νὰ τὸν ἔχω κοντά μου καὶ νὰ τὸν κυττάζω πολλὴ ὥρα μέσα στὰ μάτια του, γιὰ νὰ διαβάσω ἐκεῖ μέσα ὅλα τὰ αἰσθήματά του.

Ἴσως τὸ θέλγητρό του νὰ εἶναι ψεύτικο καὶ φαινομενικό, ἀλλὰ μ αὐτο ὁ Φαβὲρ δὲν παύει νὰ παριστάνῃ γιὰ μένα τὴν τελεία σωματικὴ δύναμι μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά του, τὴ βαρειὰ του φωνὴ καὶ τὰ μαλλιά του ποὺ μόλις ἀρχίζουν νὰ γίνονται γκρίζα.

Εἶμαι πολὺ παραγμενη ἐξ αἰτίας του καὶ φοβᾶμαι ἀκόμα καὶ νὰ τὸν ὀνειροπολῶ.

Μηχανεύομαι ὅλες τὶς πονηρίες τοῦ κόσμου γιὰ νὰ μὲ πηγαίνουν στὴν Κωμωδία τὶς βραδυὲς ποὺ παίζει.

Κάτοτε μὲ καταλαμβάνει ἡ ἐπιθυμία νὰ παντρευτῶ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πηγαίνω ἐλεύθερα στὸ θέατρο.

Εἶμαι τρελλή ! Βλέπεις ; Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἂν τὸν ἔβλεπα ἀπὸ πολὺ κοντά, ὅτως βλέπω τὸν ἑαυτό μου στον καθρέφτη, ὁ πυρετός μου αὐτὸς θὰ κατέβαινε μὲ μιᾶς. Δὲ ζητῶ τίποτε περισσότερο παρὰ νὰ τὸν ἰδῶ. Θαρρῶ πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε οὔτε πολὺ δύσκολο οὔτε ἔνοχο.

Σήμερα δὲ μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ περισσότερο σ' αὐτὴ τὴν τυραννικὴ ἐπιθυμία, τοῦ ἔσκειλα ἕνα μικρὸ σημείωμα μὲ τὴν ὑπογραφή «Μία νεαρὴ θαυμάστριά σας» καὶ τοῦ ἔδωσα ραντεβοῦ γιὰ αὔριο τ' ἀπογεμα στὶς ἕξη στὴν πλατεῖα Λουβουά.

Ἐπροτίμησα αὐτὴ τὴ γωνία, γιατὶ εἶνε κοντὰ στὸ θέατρό του καὶ μοῦ φαίνεται ἥσυχη, τριγυρισμένη ὅπως εἶνε ἀπὸ δρόμους μ' ἄφωνα σπίτια, σὰν μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη.

Θὰ πάω νὰ καθίσω ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴν ὑπηρέτριά μου, ἡ ὁποία δὲν ξέρει ἄλλως τε τὸ μυστικό μου. Θὰ τὸν ἰδῶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔξω στὸ φῶς, πολὺ κοντα μου, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσῃ.

Θὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἔχω πεποίθηση πὼς θὰ εἶμαι πειὸ ἥσυχη ὕστερα.

Τώρα, σὲ παρακαλῶ, πές μου ἐσύ : λὲς ν' ρθῆ ; Θάναι σκεπασμένος ἀπὸ τόσα δῶρα, τόσες ἐξομολογήσεις, τόσα ραντεβοῦ !

Ὡστόσο δὲ θὰ κοπῶ πῶς εἶμαι ἐγὼ ἡ «νεαρὴ θαυμάστριά του». Ἂν τὸ κανα αὐτό, θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴ ντροπή μου.

Ἐσὺ ὅμως ξέρεις τὶς συνήθειές του. Προσπάθησε νὰ μάθῃς ἂν θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, κι' ὕστερα περίγραψέ μου τον λεπτομερῶς. Μὴ φοβᾶσαι, τὸ γράμμα σου δὲ θὰ βγῇ ἀπ' τὸ χέρια μου.

Σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων, ἀγαπητὴ κι' ἔνδοξη φίλη μου, καὶ μὴν παρεξηγήσεις τὴν τρέλλα τῆς παληᾶς συμμαθητρίας σου.

Παυλίνα Σεσσαὶν

Ἡ δεσποινὶς Φολὸρν πρὸς τὴ δεσποινίδα Παυλίνα Σεσσαὶν.

Ἀγαπητὴ μου Παυλίνα,

Τί ἔκπληξη μοῦ προξενεῖ τὸ γράμμα σου! Ἂν σὲ θυμᾶμαι λέει; Κι' εἶναι γιὰ ρώτημα; Πολλὲς φορὲς ἐλυπήθηκα ποὺ δὲ σε ξανάειδα. Ἐνόμισα ὅμως ὅτι εἶχες παντρευτῆ πεια κ' εἶχες γίνη μιὰ καλὴ νοικοκυρά. Ἄλλως τε ἐμένα μὲ ὑπερρόφησε τὸ θέατρο ἐντωμεταξὺ καὶ νὰ ποὺ τώρα ξαναβρίσκω τὴ μικρὴ Παυλίνα, ποὺ ἄλλοτε ἦταν τόσο ἐπιφυλακτικὴ, τόσο φρόνιμη, πρώτη στὴν τάξη, τὴν ξαναβρίσκω ἐρωτευμένη μὲ τὸ Φαβὲρ.

Ξέρεις σὲ τὴ δύσκολη θέση ποὺ βρίσκομαι, φτωχή μου φιλενάδα ;

Πρῶτα-πρῶτα μὲ ἀναγκάζεις νὰ κακολογήσω αὐτὸν τὸν μεγάλο Φαβὲρ. Αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία δὲ μπορῶ βέβαια νὰ τὴν ἀρνηθῶ σὲ μιὰ παληά μου συμμαθήτρια. Πρέπει νὰ ξέρεις ὅμως πὼς, γραμμένη στὸ χαρτί, εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ μιὰ πρωτόπειρη ποὺ ἔχει κάποιες φιλοδοξίες.

Ἔπειτα δὲ σοῦ φαίνεται ἀφύσικο νὰ πάρῃς συμβουλὲς φρόνιμες ἀπὸ μιὰ θεατρίνα ; Ὡστόσο, δὲ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ἄλλες παρατέτοιες. Ἡ περιπέτειά σου μοιάζει μὲ πολλὲς ἄλλες τόσων ἀθώων καρδιῶν ρωμαντικῶν. Ἔχω συναντήσει στὸ ὀλιγόχρονο στάδιό μου ἑκατοντάδες παιδούλες ποὺ θέλουν νὰ πλησιάσουν ἠθοποιοὺς; φορτωμένους ἀπὸ ἐπιτυχίες κι' ἀπὸ.. χρόνια.

Καταλαβαίνω ὅτι ἀγνοεῖς αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ἐπειδὴ ἔχεις ἀνατραφῆ σὲ αὐστηρὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον καὶ δὲ σ' ἔχουν ἀφήσει νὰ διοβάσῃς τίποτα.

Ἀλλὰ γιὰ τὶ ἀποφύγω μιὰ κοινὴ σχολαστικότητα καὶ συγχρόνως μιὰ ἐπιβλαβῆ κακολογία θὰ σοῦ ἀναφέρω ἕνα μικρὸ γεγονός, κάπως γελοῖο, μελαγχολικὸ κι' ὡστόσο συμβολικό.

Ἀγαπημένη μου φίλη...

Ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ ὄφησέ με νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια γυμνή : μὴν πᾶς στὴν πλατεῖα Λουβουά π' ἀπόγεμα. Εἶνε μιὰ γωνιὰ μὲ κακὸ ὄνομα κι' ἄλλως τε δὲ θὰ βρῇς ἐκεῖ τὸ Φαβέρ. Κι' ἂν τὸν ἔβρισκες ἐκεῖ ὅμως θὰ σοῦ ἔκανε μιὰ ἐντύπωση ὀρκετὰ ἀποκρουστική : εἶνε γέρος

Τώρα ἔρχομαι στὴ μικρή μου ἱστορία : Ξέρεις τί κάνει ὁ καλός σου ὁ Φαβέρ ;

Παίρνει μιὰ εἰδικὴ βαφὴ γαλάζιου χρώματος καὶ τὴ λυώνει μέσα σ' ἕνα δοχεῖο ἀπὸ πορσελάνη. Ριχνει μιὰ σταγόνα γλυκερίνης μὲς στὴν φούχτα του, τὴν ἀνακατεύει μὲ τὴ σκόνη τῆς βαφῆς, τρίβει τὶς δυὸ παλάμες του κι' ὕστερα ἀλλείφει μ' αὐτὴ τὰ ἄσπρα του μαλλιὰ μὲ τὸ ἐλαφρὸ γκρίζο χρῶμα τους ποὺ τόσο πολὺ τὸ θαυμάζεις.

Μ' αὐτὸ τὸ ἄλειμμα λοιπὸν, ποὺ μόνος αὐτὸς ξέρει τὴν κατασκευή του, δίνει στὰ μαλλιά του ἐκεῖνο τὸ ἀμφίβολο χρῶμα ποὺ δὲν ξέρεις μὲ τί νὰ τὸ παραβάλῃς.

Νά, ἀγαπημένη μου φίλη, τὶ ἀποτέλεσμα ἔχουν οἱ ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις ποὺ ἀπευθύνονται στὸν ἔνδοξότατο Φαβέρ : βάφουν τὰ μαλλιά του.

Δὲ σοῦ εἶχα πῆ πῶς ἡ ἱστορία μου εἶνε κάπως γελοία, μελαγχολικὴ καὶ συμβολική ;

Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ θὰ σὲ διδάξῃ περισσότερο ἀπ' τὶς αὐστηρὲς συμβουλές, ποὺ ἄλλως τε δὲ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα λοιπὸν, ἐπίτρεψέ μου νὰ φιλήσω τὸ κόκκινο γαρύφαλλο τῶν χειλιῶν σου.

Ἡ φίλη σου

Ζ. Φολὸρν

Μισὲλ Κορνταὶ

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἕνας ἄνδρας ποτὲ δὲν εἶνε καλὸς κριτὴς γιὰ τὶς ἰδιότητες ποὺ κάνουν ἕναν ἄλλον ἄνδρα ν' ἀρέσῃ ἢ νὰ μὴν ἀρέσῃ στὶς γυναῖκες.

— Οἱ ἄνδρες ἐκδικοῦνται εἰς βάρος τῶν τρυφερῶν καὶ ἀγαθῶν γυναικῶν μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶχαν τὴν τύχη νὰ μπλέξουν μ' αὐτὲς κι' ὄχι μὲ τίποτε πονηρὰ παληοθήλυκα, καὶ τὴν ἀνανδρία τους αὐτή, τὴν λένε «δυνατὸς χαρακτήρ !»

— Δὲν ἀγαπᾶει κανεὶς μὲ τὸν ἴδιο τρόπον ποὺ ἀγαπιέται Γιὰ νὰ εἶσαι εὐτυχὴς στὸν ἔρωτα πρέπει νὰ δίνῃς τὸ πᾶν χωρὶς νὰ ζητᾶς τίποτε.

— Δὲν εἶνε ἡ ἀπιστία τῶν γυναικῶν ποὺ μᾶς κάνουν νὰ μὴν τὶς ἐμπιστευόμαστε. Εἶνε ἡ δική μας.

Τοῦ **Πὼλ Μπουρζὲ**